

[Bøgholm.]

Forhold til det nye Tyskland, men det kan somme Tider forekomme, som om man i denne Tale om Forholdet til Tyskland mærker Skyggen fra Tysklands Stormagtsstilling. Den er forbi, og den vil vort Slægtled næppe komme til at opleve. Men bortset fra dette er et godt Forhold til Tyskland noget, vi alle vil stræbe hen imod, naar dette gode Forhold ikke opnaas paa Bekostning af Landsmænds Interesser i Sydslesvig. For øvrigt vil det jo netop ligge i et godt dansk-tysk Forholds Interesse, at Spændingen omkring Grænsen aftager, at der skabes en Grænse, der hviler i Folkets egen Vilje, og en Maade at sikre dette paa maa dog være igennem en Folkeafstemning. Man har manet frem for os saa mange Gange Billedet af vor Politik i 1863 og det, der kom efter 1863, Krigen. Vi maa have Lov til over for dette at sige, at det, der var det forkerte i 1863, ikke var Ønsket om at bevare det danske, men det var en fuldkommen fejlagtig Vurdering af den udenrigspolitiske Situation. Derfor er det ogsaa paa Baggrund af den nye udenrigspolitiske Situation, at vi har Pligt og at vi har Ret til at se paa det slesvigske Spørgsmaal. Opgaven maa være at skabe saadanne Forhold, at det bliver muligt for sydslesvisk Danskhed at vise, om der er Alvor og Dybde i det danske Sindelag. Nu skal Danmark gennem sin nationale Indsats skabe sin Plads i det nye Europa. Denne Opgave kan kun løses gennem et Samarbejde mellem alle Demokratietets Kræfter i vort Folk. Det er dette Samarbejde og ikke Partiernes Valgkamp, der er Øjeblikkets Krav.

Christmas Møller: Jeg har i Henhold til Forretningsordenen ikke Ret til at gøre saa særlig mange Bemærkninger, og derfor maa jeg bede ærede Medlemmer, som har gjort Bemærkninger til mig, undskyldte, at det ikke vil være muligt i alle Enkelt-heder at svare, fordi jeg gerne vil holde mig til det, der er Hovedsagen: Spørgsmaalet om Statsministerens og Udenrigsministerens Stilling, ogsaa fordi jeg synes, det er nødvendigt, at vi, inden denne Debat slutter, faar ganske klar Besked om, hvorledes Regeringens Stilling er.

Jeg maa dog have Lov til forinden at gøre den Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen og til det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, at jeg tror ikke, man kan bebrejde mig, at der er vakt Forhaabninger i Sydslesvig, som ikke kan opfyldes. Jeg tror ikke, man kan bebrejde mig, at jeg ikke fra første Færd saa klart og saa

tydeligt, som jeg overhovedet kunde det, har sagt, hvorledes jeg mente man maatte se paa Bevægelsen og Udviklingen i Sydslesvig. Stillingen er den, at jeg, straks jeg kom hjem og blev Udenrigsminister, gav Udtryk for den slesvigske Politik, jeg har i Dag, og at jeg i Sommeren 1945 den 8. Juli i Stege sagde det samme. Naar derfor det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen begynder at give Antydninger fra Forhandling, som har været af fortrolig Karakter — og det bliver jo aabenbart efterhaanden moderne hos ledende Venstremænd at gøre det samme —; saa vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg aldrig nogen Sinde hverken over for det ene eller det andet Dokument — og det tror jeg ogsaa man vil give mig Tilslutning til — har lagt Skjul paa den rent principielle Holdning, jeg havde. Man ved jo ogsaa, at jeg paa et meget tidligt Tidspunkt lod Det konservative Folkeparti skifte Ordfører, og f. Eks. for 19. Oktober-Noten var ikke jeg, men den nuværende højtærede Formand for Det konservative Folkeparti Ordfører. Jeg vil ogsaa gerne sige til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, at jeg synes, han skal være forsigtig med at tale i den historiske Sandheds Navn, i det hele taget naar han vil optræde som Historiker, hvad han gjorde sidst, for naar han ikke kan huske saa nær en Fortid, hvad han altsaa ikke kunde, er det jo ikke saa godt med det, der er ældre.

Da jeg var i Sverige i Februar—Marts 1945, kom der 2 Repræsentanter for det politiske Arbejde herhjemme til Sverige for at tale med mig, og noget af det, de først og fremmest skulde undersøge, var, om jeg nu ikke var blevet Aktivist i Slesvigspørgsmaalet; erindrende min Stilling med Hensyn til Flensborg i 1918—20. Derfor kan den Fremstilling, som det ærede Medlem Hr. V. Buhl har givet af det, der faktisk forelaa, staa for enhver Prøve — det nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl om.

Det er mig ikke muligt at svare hverken det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft eller det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, som virkelig vilde stille op en Parallel mellem 1848, Nationalrøret, og 1947. Det er jo simpelt hen det rene Galimatias at drage en saadan Sammenligning. I 1848 er — om jeg saa maa sige — den nationale Bevægelse kommet i fuld Blomst efter Napoleonskrigene, medens man aldrig før havde haft Nationalitetstanken, som vi har den nu. Men naar man drager en Sammenligning, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram gør det, mellem Nordslesvig og Sydslesvig, tror jeg, man har Ret til at sige, at